A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2007. június 7. *

A C-50/06. sz. ügyben,

az EK 226. cikk alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt a Bírósághoz 2006. január 31-én

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: M. Condou-Durande és R. Troosters, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

felperesnek

a **Holland Királyság** (képviselik: H. G. Sevenster és M. de Grave, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

* Az eljárás nyelve: holland.

benyújtott keresete tárgyában,

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: A. Rosas, a harmadik tanács elnöke (előadó), J. Klučka, J. N. Cunha Rodrigues, P. Lindh és A. Arabadjiev bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,
hivatalvezető: R. Grass,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Keresetében az Európai Közösségek Bizottsága annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy a Holland Királyság – mivel nem alkalmazza az uniós polgárokra a külföldiek mozgására és tartózkodására vonatkozó, a közérdek, közbiztonság vagy közegészség által indokolt különleges intézkedések összehangolásáról szóló, 1964. február 25-i 64/221/EGK bizottsági irányelvet (HL L 1964., 56., 850. o.;

magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 11. o.), hanem a külföldiekre vonatkozó olyan általános szabályozást alkalmaz rájuk, amely lehetővé teszi a büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet és a kiutasítási intézkedés közötti rendszeres és automatikus kapcsolat megteremtését – nem teljesítette az irányelvből eredő kötelezettségeit.

Jogi háttér

A közösségi jog

2 Az EK 18. cikk (1) bekezdése kimondja, hogy a Szerződésben és ez utóbbi végrehajtására hozott intézkedésekben megállapított korlátozásokkal és feltételekkel minden uniós polgárnak joga van a tagállamok területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz.

3 A 64/221 irányelv – 1. cikkének (1) bekezdése értelmében – a tagállamok olyan állampolgáraira vonatkozik, akik a Közösség egy másik tagállamában tartózkodnak, illetve oda beutaznak azért, hogy ott önálló vállalkozóként vagy munkavállalóként tevékenységet folytassanak, illetve szolgáltatásokat vegyenek igénybe. Ezen irányelv rendelkezései az ilyen állampolgár házastársára és családtagjaira is vonatkoznak, amennyiben azok megfelelnek a Szerződés végrehajtása keretében e területen elfogadott rendeletek és irányelvek által támasztott feltételeknek.

4 Az említett irányelv – 2. cikkének (1) bekezdése alapján – vonatkozik azokra a belépéssel, a tartózkodási engedély kiadásával, illetve meghosszabbításával, illetve az államterületről történő kiutasítással kapcsolatos intézkedésekre, amelyeket a tagállamok közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi indokok alapján hoznak meg.

5 Az irányelv 3. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében:

„(1) A közrendi, illetve közbiztonsági indokok alapján hozott intézkedések kizárólag az érintett személy viselkedésén alapulhatnak.

(2) Az érintett személlyel szemben korábban hozott, büntetőjogi felelősséget megállapító ítéletek önmagukban nem szolgálhatnak alapul ilyen intézkedésekhez."

6 A 64/221 irányelv 8. cikke szerint a belépéssel kapcsolatos, a tartózkodási engedély kiadását, illetve meghosszabbítását elutasító, valamint a kiutasítást elrendelő határozat ellen az érintettnek ugyanolyan jogorvoslati lehetőségekkel kell rendelkeznie, mint amelyek az adott állam polgárainak biztosítottak a közigazgatási határozatokkal szemben.

7 A 64/221 irányelv 9. cikke (1) bekezdésének célja, hogy biztosítsa a minimális eljárási garanciákat a tagállamok azon állampolgárai számára, akikkel szemben tartózkodási engedélyük meghosszabbítását elutasító, vagy az államterületről történő kiutasítást elrendelő határozatot hoztak.

A nemzeti szabályozás

8 A külföldiekről szóló 2000. november 23-i törvény (Vreemdelingenwet) (Stbl. 2000., 495. sz.) 1. cikke szerint:

„E törvény és az azon alapuló rendelkezések alkalmazásában az alábbi fogalmak jelentése a következő:

[...]

e) Közösségi állampolgár:

1. az Európai Unió tagállamainak azon állampolgárai, akik az Európai Közösséget létrehozó szerződés alapján jogosultak egy másik tagállam területére beutazni és ott tartózkodni;

2. az 1. pontban említett személyek harmadik ország állampolgárságával rendelkező családtagjai, akik az Európai Közösséget létrehozó szerződés végrehajtása keretében hozott határozat alapján jogosultak egy tagállam területére beutazni és ott tartózkodni;

[...]

m) Külföldi:

minden olyan személy, aki nem rendelkezik holland állampolgársággal, és aki a törvény alapján nem tekinthető hollandiainak."

9 Ugyanezen törvény 8. cikkének e) pontja úgy rendelkezik, hogy külföldi közösségi polgárként kizárólag akkor tartózkodik szabályszerűen Hollandiában, ha tartózkodása valamely, a Szerződés, vagy az Európai Gazdasági Térségről szóló 1992. május 2-i megállapodás (HL 1994., L 1., 3. o.) alapján elfogadott szabályon alapul.

10 A külföldiekről szóló törvény 63. cikke szerint az a külföldi, aki nem szabályszerűen tartózkodik Hollandiában, és az e törvényben megállapított határidőn belül önként nem távozott ebből az országból, az említett törvény 27. cikke (1) bekezdésének b) pontja vagy 45. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján kiutasítható.

11 Ugyanezen törvény 67. cikke értelmében:

„(1) A miniszter a külföldit nemkívánatos személynek nyilváníthatja:

a) ha Hollandiában alkalomszerűen tartózkodik, és ismétlődő módon e törvény értelmében büntetendő cselekménynek tekintendő cselekményeket követett el;

b) ha jogerősen elítélték háromévi, vagy annál súlyosabb szabadságvesztés büntetéssel fenyegetett bűncselekmény miatt, vagy vele szemben a Wetboek van Strafrecht 37a. cikke szerinti intézkedést alkalmaztak;

c) ha veszélyezteti a közrendet vagy a nemzetbiztonságot, valamint, ha nem a 8. cikk a)–e), vagy l) pontja alapján tartózkodik Hollandiában;

d) szerződés alapján, vagy

e) Hollandia nemzetközi kapcsolatai érdekében.

[...].

3. A 8. cikk rendelkezéseitől eltérően a nemkívánatos személynek nyilvánított külföldi nem tartózkodhat szabályszerűen [Hollandia területén]."

12 E cikk lényegében átveszi a külföldiekről szóló 1965. évi törvény 21. cikkét, amelyre a Bizottság a keresetlevélben hivatkozik.

13 A külföldiekről szóló 2000. november 23-i rendelet (Vreemdelingenbesluit) (Stbl. 2000., 497. sz.) 1:5 cikke (1) bekezdésének szövege a következő:

„Panasz vagy közigazgatási határozat elleni kereset esetén a miniszter meghallgatja a külföldiekkel kapcsolatos ügyekben véleményező bizottságot [...], amennyiben a megtámadott határozat közösségi polgárral szemben tagadja meg a Hollandia területére történő belépést, vagy ha azt állapították meg, hogy a közösségi polgár a törvény 8. cikkének e) pontja értelmében nem szabályszerűen tartózkodik ebben az országban, vagy ha e szabályszerű tartózkodásnak véget vetettek a közrend, közbiztonság vagy közegészség veszélyeztetése miatt a 64/221 irányelv értelmében [...]."

14 A rendelet 8:13 cikke szerint:

„(1) A közösségi polgár kiutasítására csak akkor kerül sor, ha megállapítást nyert, hogy nem rendelkezik tartózkodási joggal, vagy tartózkodási joga lejárt.

2. Az a külföldi, aki az Európai Közösséget létrehozó szerződésben, vagy az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodásban részes állam polgára, vagy ennek olyan családtagja, akit közösségi polgárként nem illet meg tartózkodási jog, vagy akinek tartózkodási joga lejárt, csak annak a legalább négy hetes határidőnek leteltét követően utasítható ki, amelyet annak érdekében biztosítottak számára, hogy Hollandiából egy olyan másik országba menjen, ahová a belépése biztosított számára.

3. A (2) bekezdésben említett külföldi nem utasítható ki addig, amíg nem került sor határozathozatalra a (2) bekezdés szerinti határozattal szemben az előírt határidőn belül benyújtott panasz tárgyában.

4. A (2) és (3) bekezdés rendelkezéseitől sürgős esetben el lehet térni."

15 A külföldiekről szóló körlevél (Vreemdelingencirculaire, Stcrt. 2000., 64. sz., 17. o.) B10/7.3.2. pontja kimondja, hogy a szabályszerűen Hollandiában tartózkodó uniós polgárokat, valamint azok családtagjait kizárólag a miniszter utasíthatja ki (a külföldiekről szóló törvény 63. cikkének (2) bekezdése). Ezzel kapcsolatban szem előtt kell tartani a külföldiekről szóló rendelet 1:5 és 8:13 cikkében meghatározott biztosítékokat. Azon állampolgárok és családtagjaik esetében azonban, akik a közösségi jog vagy az egyéb szabályok alapján nem, vagy már nem szabályszerűen tartózkodnak ebben az országban, ugyanezen körlevél B10/7.3.1. pontja értelmében a kiutazásra és a kiutasításra vonatkozó általános szabályokat, tehát a külföldiekről szóló törvény 61–65. cikkét kell alkalmazni.

16 A külföldiekről szóló törvény, a külföldiekről szóló rendelet és a külföldiekről szóló körlevél 2001. április 1-jén lépett hatályba.

A pert megelőző eljárás

17 Több, Hollandiában szabadságvesztésre ítélt uniós polgár panaszt nyújtott be a Bizottsághoz azon intézkedések miatt, amelyeket a holland hatóságok tettek velük szemben, közrendi okokból nemkívánatos személynek nyilvánítva őket. E panaszok következtében indított vizsgálat során a Bizottság megállapította, hogy a külföldiekre vonatkozó általános holland szabályozás, amely a tagállami állampolgárokra is alkalmazandó, az uniós polgárok esetében nem egyeztethető össze a 64/221 irányelvvel, mert a büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet és az államterületről történő kiutasítási intézkedés között rendszeres és automatikus kapcsolat megteremtését teszi lehetővé. Következésképpen a Bizottság ezért 2002. december 19-én felszólító levelet intézett a Holland Királysághoz, amelyben felhívta észrevételei előterjesztésére.

18 A holland kormány 2003. március 6-i válaszában vitatta a Bizottság által emelt kifogást. Arra hivatkozott, hogy azok az uniós polgárok, akiket a közösségi jogszabályok alapján nem illet meg tartózkodási jog, nem tartoznak a 64/221 irányelv hatálya alá. Ebben az esetben rájuk a nemzeti jogszabályokat kellene alkalmazni. Ez lenne a helyzet többek között olyan más tagállambeli állampolgárok esetében, akik állampolgárságukat nem bizonyítják érvényes útlevéllel vagy személyi igazolvánnyal. Ugyanez vonatkozik azon más tagállambeli állampolgárokra is, akik, a panaszosokhoz hasonlóan, a holland hatóságokhoz fordultak, amely körülmény miatt automatikusan elvesztik tartózkodási jogukat.

19 A holland kormány továbbá előadja, hogy a nemzeti hatóságok nem kötelesek kiutasítani a büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet hatálya alatt álló külföldieket, hanem jogosultak a jelenlévő különböző érdekek mérlegelésére. A kiutasításról szóló határozathozatalt megelőzően sor kerül az érdekelt családi helyzetének vizsgálatára.

20 Mivel ezt a választ nem találta kielégítőnek, a Bizottság 2004. július 9-én indokolással ellátott véleményt intézett a Holland Királysághoz, amelyben megismételte a felszólító levélben megfogalmazott kifogást, és felhívta a Holland Királyságot, hogy tegye meg azokat az intézkedéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy eleget tegyen az említett véleménynek, annak közlésétől számított két hónapon belül.

21 Mivel a holland kormány az indokolással ellátott véleményre 2004. szeptember 24-én adott válaszában lényegében fenntartotta korábbi álláspontját, a Bizottság benyújtotta a jelen keresetet.

A keresetről

Az elfogadhatóságról

22 A Holland Királyság ellenkérelmében a kereset kiterjesztése miatti kifogást emel.

23 A holland kormány szerint a Bizottság 2002. december 19-i felszólító levelében és 2004. július 9-i indokolással ellátott véleményében kizárólag azt rója a terhére, hogy az uniós polgárokra nem a 64/221 irányelv rendelkezéseit alkalmazza, hanem a külföldiekre vonatkozó olyan általános szabályozást, amely a büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet és az államterületről történő kiutasítási intézkedés között rendszeres és automatikus kapcsolat megteremtését teszi lehetővé. Ezzel szemben a keresetlevelében a Bizottság általános módon azt állítja, hogy ez a szabályozás nem áll összhangban a közösségi joggal, mivel nem tesz különbséget általában véve a külföldiek, illetve a tagállamok állampolgárai között. Az alperes szerint továbbá azt is a terhére róják, hogy nem ültette át megfelelő módon a nemzeti jogrendbe a 64/221 irányelv rendelkezéseit.

24 Válaszában a Bizottság kijelenti, hogy keresete kizárólag azzal kapcsolatos, hogy a kérdéses szabályozás a büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet és az államterületről történő kiutasítási intézkedés között rendszeres és automatikus kapcsolat megteremtését teszi lehetővé az uniós polgárok vonatkozásában.

25 Ezt az állítást alátámasztja a Bizottság által a jelen ügyben benyújtott keresetlevél kérelmeinek szövege, amelyben annak megállapítását kéri a Bíróságtól, hogy a Holland Királyság – mivel az uniós polgárokra nem a 64/221 irányelv rendelkezéseit alkalmazza, hanem a külföldiekre vonatkozó olyan általános szabályozást, amely lehetővé teszi a büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet és a kiutasítási intézkedés közötti rendszeres és automatikus kapcsolat megteremtését – nem teljesítette ezen irányelvből eredő kötelezettségeit.

26 Ilyen körülmények között a holland kormány nem emelhet olyan kifogást, mint amelyet a pert megelőző eljárásban tett, mely szerint a Bizottság kiterjesztette a kereset tárgyát.

27 Következésképpen az elfogadhatatlansági kifogás elutasítandó.

Az ügy érdeméről

28 Amint arra a 25. pontban utaltunk, a Bizottság azt rója a Holland Királyság terhére, hogy – mivel az uniós polgárokra nem a 64/221 irányelv rendelkezéseit alkalmazza, hanem a külföldiekre vonatkozó olyan általános szabályozást, amely lehetővé teszi a büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet és a kiutasítási intézkedés közötti rendszeres és automatikus kapcsolat megteremtését – nem teljesítette az irányelvből eredő kötelezettségeit.

29 A Bizottság álláspontja szerint minden uniós polgárt megilletik a 64/221 irányelv által előírt anyagi jogi és eljárási biztosítékok, függetlenül a tartózkodási joggal kapcsolatos helyzetétől. Ezen irányelv 3. cikke szerint az ilyen polgárral szemben közrendi indokok alapján elrendelt kiutasítás kizárólag az érintett személy magatartásán alapulhat, és azt önmagában a vele szemben hozott, büntetőjogi felelősséget megállapító ítéletek nem indokolhatják. A Bizottság szerint az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a tagállamok másik tagállam állampolgárát ilyen indokok alapján csak abban az esetben utasíthatják ki, ha az érintett valóságos és kellően komoly veszélyt jelent, amely sérti az adott társadalom valamely alapvető érdekét.

30 A Bizottság álláspontja szerint a Holland Királyság abban a feltételezett esetben is megsértette a 64/221 irányelvből eredő kötelezettségeit, ha a külföldiekre vonatkozó általános holland szabályozás a kiutasítás tárgyában nem tartalmaz automatikus elemet, és ha ezen összefüggésben sor kerül az ügyben szereplő különböző érdekek mérlegelésére. A Bizottság szerint nem kizárt, hogy a holland hatóságok abból a vélelemből indulnak ki, hogy azokat a külföldieket, akikkel szemben büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet hoztak, ki kell utasítani, hacsak különleges körülmények miatt ettől nem kell eltekinteni.

31 Következésképpen vizsgálni kell egyrészt, hogy az uniós polgárok, tartózkodási jogállásuktól függetlenül, érvényesíteni tudják-e a 64/221 irányelv által előírt biztosítékokat, másrészt pedig a kérdéses szabályozás a büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet és a kiutasítási intézkedés között állítólagosan megteremtheti a rendszeres és automatikus kapcsolatot.

32 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy az uniós állampolgárság jogállásának az a rendeltetése, hogy a tagállamok állampolgárainak alapvető jogállása legyen (lásd a C-184/99. sz., Grzelczyk-ügyben 2001. szeptember 20-án hozott ítélet [EBHT 2001., I-6193. o.,] 30. és 31. pontját, valamint a C-209/03. sz., Bidar ügyben 2005. március 15-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-2119. o.] 30. pontját). Az EK 18. cikk (1) bekezdése értelmében minden uniós polgárnak joga van a tagállamok területén

való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz. Ha egy közösségi állampolgár a fogadó tagállamban a Szerződés más rendelkezése, vagy végrehajtására hozott intézkedések alapján nem rendelkezik tartózkodási joggal, ez a jog kizárólag uniós polgár jogállása alapján, e cikk közvetlen alkalmazásával megilletheti (e tekintetben lásd a C-413/99. sz., Baumbast és R ügyben 2002. szeptember 17-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-7091. o.] 84. pontját, és a C-456/02. sz. Trojani ügyben 2004. szeptember 7-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-7573. o.] 31. pontját).

33 E jog azonban nem feltétel nélküli. Az EK 18. cikk (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az csak a Szerződésben és a végrehajtására hozott intézkedésekben megállapított korlátozásokkal és feltételekkel biztosított (lásd többek között a fent hivatkozott Trojani ítélet 31. és 32. pontját, valamint a C-406/04. sz., De Cuyper ügyben 2006. július 18-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-6947. o.] 36. pontját).

34 A közösségi jog által előírt vagy megengedett korlátozások és feltételek egyikeként a 64/221 irányelv lehetővé teszi, hogy a tagállamok közrendi vagy közbiztonsági okból kiutasítsák területükről a többi tagállam állampolgárait, ezen irányelv által előírt anyagi jogi vagy eljárási biztosítékok, valamint a közösségi jog általános elveinek tiszteletben tartásával (lásd e tekintetben a C-459/99. sz., MRAX ügyben 2002. július 25-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-6591. o.] 61. és 62. pontját, valamint a C-503/03. sz., Bizottság kontra Spanyolország ügyben 2006. január 31-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-1097. o.] 43. és 44. pontját), valamint a hozott ítélet 61. és 62. pontját).

35 Az ítélkezési gyakorlat értelmében a 64/221 irányelv által előírt biztosítékokat személyi hatályukat illetően tágan kell értelmezni (lásd e tekintetben a fent hivatkozott MRAX ügyben hozott ítélet 101. pontját). A tagállamok kötelesek meghozni az ahhoz szükséges rendelkezéseket, hogy az ezen irányelv által előírt jogorvoslathoz való jog gyakorlásával biztosított védelem egy másik tagállam bármely, kiutasítási határozattal érintett állampolgárára kiterjedjen (lásd e tekintetben a C-136/03. sz., Dörr és Ünal ügyben 2005. június 2-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-4759. o.] 49. pontját). Ezen anyagi jogi és eljárási biztosítékok hatékony érvényesülését azonban megakadályozná, ha azokat a fogadó tagállam területén nem szabályszerűen tartózkodó uniós polgárok nem vehetnék igénybe.

36 Ezt az értelmezést támasztja alá a fent hivatkozott MRAX ügyben hozott ítélet is, amelyben a Bíróság megerősítette, hogy harmadik állam olyan állampolgára, aki közösségi polgár családtagja, azonban nem teljesíti meg a jogszerű tartózkodás feltételeit, igénybe kell, hogy vehesse a 64/221 irányelv előírt eljárási biztosítékokat.

37 Következésképpen megállapítandó, hogy ellentétes a közösségi joggal a 64/221 irányelv rendelkezéseinek olyan értelmezése, mely szerint azok kizárólag a fogadó tagállam területén szabályszerűen tartózkodó uniós polgárokra vonatkoznak.

38 Ezt követően, a büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet és az államterületről történő kiutasítási intézkedés közötti rendszeres és automatikus kapcsolatot illetően, amelynek megteremtését az uniós polgárok esetében a külföldiekre vonatkozó holland szabályozás állítólagosan lehetővé teszi, emlékeztetni kell rá, hogy a külföldiekről szóló törvény 67. cikkének és 1. cikke m) pontjának összefüggő rendelkezései alapján az illetékes holland hatóságok nemkívánatos személynek nyilváníthatják a külföldieket, azaz minden olyan személyt, aki nem rendelkezik holland állampolgársággal, többek között abban az esetben, ha vele szemben háromévi, vagy ennél súlyosabb szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmény elkövetése miatt jogerős ítéletet hoztak.

39 Noha a kérdéses szabályozás értelmében, annak a külföldiekről szóló körlevél általi értelmezése szerint, az uniós polgárok, valamint családtagjaik esetében figyelembe kell venni a külföldiekről szóló rendelet 1:5 és 8:13 cikkében előírt biztosítékokat, ez a szabály kizárólag azokat a személyeket érinti, akik szabályszerűen tartózkodnak Hollandiában.

40 Mivel a 64/221 irányelv a fogadó tagállam területén nem szabályszerűen tartózkodó uniós polgárokra is alkalmazandó, ezek a személyek közrendi vagy közbiztonsági indokok alapján kizárólag az irányelv által előírt szigorú korlátok között utasíthatók ki.

41 Az irányelv 3. cikkének (1) és (2) bekezdése szerint a közrendi, illetve közbiztonsági indokok alapján hozott intézkedések kizárólag az érintett személy magatartásán alapulhatnak. Ennek a cikknek a (2) bekezdése úgy pontosít, hogy a korábban hozott, büntetőjogi felelősséget megállapító ítéletek önmagukban nem szolgálhatnak alapul ilyen intézkedésekhez. Az érintett személlyel szemben korábban hozott, büntetőjogi felelősséget megállapító ítéletet csak akkor lehet tehát figyelembe venni, ha az ítéletet megalapozó körülmények olyan személyes magatartásra utalnak, amely az elbírálás időpontjában is veszélyezteti a közrendet (lásd többek között a 30/77. sz., Bouchereau ügyben 1977. október 27-én hozott ítélet [EBHT 1977., 1999. o.] 28. pontját, a C-348/96. sz., Calfa-ügyben 1999. január 19-én hozott ítélet [EBHT 1999., I-11. o.] 24. pontját, a fent hivatkozott Bizottság kontra Spanyolország ügyben hozott ítélet 44. pontját, és a C-441/02. sz., Bizottság kontra Németország ügyben 2006. április 27-én hozott ítélet [EBHT 2006., 3449. o.] 33. pontját).

42 A Bíróság mindig hangsúlyozta, hogy a személyek szabad mozgásának alapelvétől való eltérést szolgáló közrendi kifogást megszorítóan kell értelmezni, és annak tartalmát a tagállamok nem határozhatják meg egyoldalúan (a 36/75. sz., Rutili-ügyben 1975. október 28-án hozott ítélet [EBHT 1975., 1219. o.] 27. pontja, a fent hivatkozott Bouchereau ügyben hozott ítélet 33. pontja, Calfa ügyben hozott ítélet 23. pontja; a C-482/01. és C-493/01. sz., Orfanopoulos és Oliveri egyesített ügyekben 2004. április 29-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-5257. o.] 64. és 65. pontja, valamint a fent hivatkozott Bizottság kontra Spanyolország ügyben hozott ítélet 45. pontja, és Bizottság kontra Németország ügyben hozott ítélet 34. pontja).

43 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a nemzeti hatóságnak a közrend fogalmára történő hivatkozása minden esetben azt feltételezi, hogy – a társadalmi rend bármely jogsértés által megvalósított megzavarásán túl – a közrend olyan valóságos és kellően súlyos veszélyeztetése álljon fenn, amely sérti a társadalom valamely alapvető érdekét (a fent hivatkozott Rutili ügyben hozott ítélet 28. pontja, Bouchereau ügyben hozott ítélet 35. pontja, Orfanopoulos és Oliveri ügyekben hozott ítélet 66. pontja, Bizottság kontra Spanyolország ügyben hozott ítélet 46. pontja, és Bizottság kontra Németország ügyben hozott ítélet 35. pontja).

44 A Bíróság álláspontja szerint ellentétes a közösségi joggal az a nemzeti szabályozás is, amely abból a vélelemből indul ki, hogy ki kell utasítani a másik tagállam olyan állampolgárát, akivel szemben meghatározott bűncselekmények miatt meghatározott büntetést szabtak ki (lásd a fent hivatkozott Orfanopoulos és Oliveri ügyben hozott ítélet 93. pontját).

45 Ha a jelen ügyben nem bizonyítható, hogy a külföldiekre vonatkozó holland szabályozásban teljesen automatikus a kapcsolat a büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet és az államterületről történő kiutasítási intézkedés között, ez azt jelenti, hogy ez a szabályozás a 64/221 irányelvben előírt anyagi jogi és eljárási biztosítékok nélkül lehetővé teszi azoknak az uniós polgároknak a Holland Királyság területéről történő kiutasítását, akikkel szemben büntetőjogi felelősséget megállapító ítéletet hoztak. Nem lehetne kizárni ugyanis, hogy egy ilyen személy kiutasításáról családi helyzetének figyelembe vétele nélkül határozzanak, tekintet nélkül magatartására, illetve arra, hogy fennáll-e a közrend valóságos és kellően súlyos veszélyeztetése.

46 Ezért azt kell megállapítani, hogy a külföldiekre vonatkozó holland szabályozás lehetővé teszi a büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet és a kiutasítási intézkedés közötti rendszeres és automatikus kapcsolat megteremtését az uniós polgárok vonatkozásában.

47 Végül a holland kormány ellenkérelmében előadja, hogy a Bíróság újabb keletű ítélkezési gyakorlatának fényében felülvizsgálta korábbi álláspontját. Elismeri, hogy valamennyi uniós polgár a 64/221 irányelv hatálya alá tartozik, és meg kell, hogy illessék az irányelv által előírt anyagi jogi és eljárási biztosítékok. E kormány szerint az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 158., 77. o., helyesbítés: HL L 229., 35. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 46. o.) nemzeti jogrendbe történő átültetése keretében a nemzeti szabályozást azzal össze kellett volna hangolni.

48 E tekintetben elegendő arra emlékeztetni, hogy a kötelezettségszegés megtörténtét a tagállamnak az indokolással ellátott véleményben foglalt határidő végén észlelt

helyzete alapján kell megítélni, és hogy a későbbi változásokat a Bíróság nem veheti figyelembe (lásd többek között a C-200/88. sz., Bizottság kontra Görögország ügyben 1990. november 27-én hozott ítélet [EBHT 1990., I-4299. o.] 13. pontját, a C-22/04. sz., Bizottság kontra Görögország ügyben 2005. április 14-én hozott ítélet [az EBHT-ban nem tették közzé] 19. pontját, és a C-433/03. sz., Bizottság kontra Németország ügyben 2005. július 14-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-6985. o.] 32. pontját).

49 A jelen ügyben vitathatatlan, hogy a Holland Királyság az indokolással ellátott véleményben foglalt határidő végéig nem tette meg a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a terhére rótt kötelezettségszegésnek véget vessen.

50 A fenti megfontolásokra tekintettel a Bizottság keresete alapos.

51 Következésképpen megállapítandó, hogy a Holland Királyság – mivel nem a 64/221 irányelvet alkalmazza az uniós polgárokra, hanem a külföldiekre vonatkozó olyan általános szabályozást alkalmaz rájuk, amely a büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet és a kiutasítási intézkedés közötti rendszeres és automatikus kapcsolat megteremtését teszi lehetővé – nem teljesítette ezen irányelvből eredő kötelezettségeit.

A költségekről

52 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Holland Királyságot, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

1) **A Holland Királyság – mivel nem alkalmazza az uniós polgárokra a külföldiek mozgására és tartózkodására vonatkozó, a közérdek, közbiztonság vagy közegészség által indokolt különleges intézkedések összehangolásáról szóló, 1964. február 25-i 64/221/EGK tanácsi irányelvet, hanem a külföldiekre vonatkozó olyan általános szabályozást alkalmaz rájuk, amely lehetővé teszi a büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet és a kiutasítási intézkedés közötti rendszeres és automatikus kapcsolat megteremtését –, nem teljesítette ezen irányelvből eredő kötelezettségeit.**

2) **A Holland Királyságot kötelezi a költségek viselésére.**

Aláírások